

Arrest

nr. 273 336 van 25 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juli 2021 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Bulgaarse partner.

Op 4 januari 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.07.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.07.2021 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde O.M.A. ([...]), van Bulgaarse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Betrokkene legde volgende stukken voor:

- Attest geen huwelijksbeletsel Turks consulaat dd. 20.05.2020
- Attest ongehuwde staat referentiepersoon
- Ontvangstbewijs wettelijke samenwoning
- Briefwisseling inzake registratie wettelijke samenwoning met de stad Antwerpen (Uitstel registratie, extra uitstel, opvraging stukken, uitnodiging interview, weigering registratie)
- Facturen Proximus van oktober 2020 tot juni 2021 + brief over technische interventie dd. 13.08.2020 op naam van betrokkene waarop als adres "Notelaarstraat 2 - 2620 Hemiksem" staat vermeld
- Factuur Luminus op naam van de referentiepersoon van april 2021 waarop het adres "Notelaarstraat 2 - 2620 Hemiksem" staat vermeld
- Foto's, niet gedateerd Foto's waarvan via e-mail wordt vermeld wanneer ze werden genomen
- Foto's digitaal gedateerd 31.12.2019, 15.01.2020, 25.02.2020, 14.03.2020, 07.08.2020, 12.10.2020
- Hotelreservatie periode 10.06.2021 - 12.06.2021 op naam van beide betrokkenen
- Whatsapp chatgesprekken vanaf september 2019, niet vertaald
- Filmpjes
- Mail betrokkene aan de gemeente Hemiksem

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de referentiepersoon reeds sinds 18.07.2018 terug in België verblijft. De aanvraagster is pas de referentiepersoon komen vervoegen op 03.06.2020, datum waarop de verklaring van wettelijke samenwoing ter registratie werd voorgelegd. Dat is althans de eerste keer dat zij naar voor is gekomen met haar relatie met de Bulgaarse referentiepersoon. De aanvraag werd gedaan op basis van art. 47/1, 1°. De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaatgeneraal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een feitelijke partner zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds sedert juli 2018 gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Niets wijst er op dat betrokkene en de referentiepersoon reeds een duurzame partnerrelatie met elkaar onderhielden voor de EU-burger zich kwam vestigen in België. Integendeel, betrokkene verklaarde zelf dat ze de referentiepersoon voor de eerste maal in september 2019 ontmoette (cf. mail van betrokkene

van 14.06.2020 gericht aan de stad Antwerpen). In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren.

Verder wordt opgemerkt dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon een duurzame en affectieve relatie hebben:

De voorgelegde foto's, filmpjes en chatgesprekken volstaan niet om het duurzame karakter van de aangehaalde relatie aan te tonen. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Op basis van de voorgelegde stukken kan slechts met zekerheid gesteld worden dat betrokkenen mekaar kennen sedert september 2019, wat nog niet betekent dat ze sedert die datum een relatie hebben. Verder dient er op gewezen te worden dat de inhoud van de chatgesprekken bij gebrek aan vertaling niet kan worden achterhaald.

De voorgelegde hotelreservatie op naam van betrokkene en haar aangehaalde partner is té recent om als bewijs van een duurzame relatie te kunnen dienen.

Betrokkene tracht met een aantal facturen en brieven op haar naam en op naam van de referentiepersoon aan te tonen dat zij op hetzelfde adres verbleven. Echter dient vooreerst vastgesteld te worden dat voor de referentiepersoon slechts één factuur wordt voorgelegd, voor april 2021 voor de [...] te Hemiksem, daar waar mevrouw reeds van in augustus 2020 op het adres zou verblijven (cf. voorgelegde brief technische interventie Proximus). Verder kan in het administratief dossier worden vastgesteld dat de raadsman van betrokkenen in zijn verzoekschrift van 20.10.2020 gericht aan de Rechtbank van Eerste aanleg zowel voor betrokkene als voor haar aangehaalde partner aangeeft dat zij wonen te [...] te Wilrijk. Die tegenstelling gekoppeld aan het feit dat het ontvangen van briefwisseling op een bepaald adres niet inhoudt dat men ook effectief op het adres verblijft maakt dat ernstig kan getwijfeld worden aan het feit dat de betrokkenen wel degelijk op hetzelfde adres verbleven. Die twijfels worden nog meer versterkt wanneer men in overweging neemt dat het parket in het onderzoek naar de motieven van de wettelijke samenwoning een effectieve samenwoning door de politie niet kon laten vaststellen (cf. advies Parket dd. 20.08.2020). Tot slot moet er eveneens op gewezen worden dat het louter samenwonen op eenzelfde adres nog niet inhoudt dat men ook een duurzame en affectieve relatie met de woonstgenoot onderhoudt. Zo kunnen mensen er bijvoorbeeld voor kiezen om samen een adres te delen om de kosten voor huur en nutsbedrijven te delen, bij wijze van vriendendienst, enz., zonder dat zij een relatie met mekaar hebben. Wat tot slot de voorgelegde stukken met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning betreft, kan enkel worden vastgesteld dat de actuele feitelijke situatie nog steeds is dat de wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen niet werd geregistreerd omdat minstens één der wettelijk samenwonden enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Hoewel betrokkenen in beroep gingen tegen deze beslissing, werd over dit beroep voor zover geweten nog geen uitspraak gedaan. Thans kan dus enkel worden besloten dat er nog geen sprake is van een wettelijke samenwoning. Verder wordt opgemerkt dat er, bij een feitelijk partnerschap in de zin van de Vreemdelingenwet net zoals bij een wettelijke samenwoning, sprake moet zijn van een relatie met een duurzaam karakter.

Op basis van de voorgelegde stukken is dat duurzaam karakter niet aangetoond. Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor mevrouw, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Op basis van de voorgelegde stukken is zowel de voorgehouden affectieve partnerrelatie tussen betrokkenen, als het aangehaalde duurzame karakter ervan, onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar hebben leren kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaars familie en vrienden kennen, ...

Het verblijfsrecht als ander familielid van een burger van de Unie wordt aan betrokkene geweigerd. Haar A.I. dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet

voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het gezinsleven van betrokkene kan zodoende evenmin een beletsel vormen voor huidig bevel. Het staat betrokkene en referentiepersoon uiteraard vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

- “- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 47/1 EN 47/3 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te onderzoeken of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verder toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2. De bestreden weigeringsbeslissing is genomen in antwoord op de verblijfsaanvraag die verzoekster had ingediend op 12 juli 2021 als "ander familielid" van een burger van de Europese Unie zoals bedoeld in artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet, met name als feitelijke partner van een Bulgars onderdaan met een duurzaam verblijfsrecht in België.

Met toepassing van de artikelen 47/1, 1° en 47/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden geweigerd.

De bovenvermelde beginselen van behoorlijk bestuur dienen dan ook onderzocht in het licht van de toepassing van de voormelde wetsbepalingen.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2°".

Artikel 47/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: "De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1,1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners."

Uit de bovenstaande bepalingen komt duidelijk naar voor dat de derdelander, om in aanmerking te komen voor een verblijf van meer dan drie maanden als feitelijk partner van een Unieburger die niet wordt bedoeld in artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij een duurzame relatie heeft met de partner bij wie hij zich wil voegen of die hij begeleidt. Hieruit volgt dat de bewijslast - in beginsel - berust bij de aanvrager. Hij mag het duurzaam karakter van de relatie bewijzen met elk passend middel. Bij het onderzoek naar het duurzaam karakter van de relatie moet de gemachtigde rekening houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners. Het komt dan ook toe aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde om na te gaan of de derdelander gegevens naar voor brengt waaruit kan blijken dat er sprake is van voldoende intense en stabiele banden tussen hem en zijn partner die ook reeds een enige tijd bestaan (cf. "de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen partners" zoals bepaald in artikel 47/3, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet) derwijze dat een "deugdelijk bewezen duurzame relatie" in de zin van artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet voorligt.

Met de aanvraag van 12 juli 2021 wenste verzoekster aan te tonen dat zij een duurzame relatie heeft met haar partner, de heer O.M.A. (geboren op 24 oktober 1983 te Dryanovo (Bulgarije), hebbende de nationaliteit van Bulgarije, NN: [...]), die verblijft in België.

In de bestreden weigeringsbeslissing heeft de gemachtigde evenwel geoordeeld dat verzoekster onvoldoende heeft bewezen een duurzame relatie te hebben met deze onderdaan.

De verzoekende partij betwist, in het licht van het bovenvermelde, de beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing.

3. Vooreerst, wijst de verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt verwezen naar de eerdere verklaring van wettelijke samenwoning die verzoekster en haar partner hebben afgelegd. Er wordt door de gemachtigde uitdrukkelijk gewezen op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Wilrijk van 18 september 2020 tot weigering om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren in het rijksregister. De bestreden beslissing baseert zich op deze beslissing. Meer nog, de gemachtigde stelt zelfs dat: "Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor mevrouw, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in" (stuk 1, pagina 2, eigen accentuering).

Deze beoordeling is manifest onjuist en bovendien in strijd met de actuele situatie, waarbij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Wilrijk van 18 september 2020 werd vernietigd door de familierechtbank (stuk 3).

Beide personen waren voorheen samenwonend en woonachtig te 2610 Antwerpen (Wilrijk), [...]. Beide partners zijn thans woonachtig te 2620 Hemiksem, [...].

Verzoekster meldde zich op 3 juni 2020 aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand teneinde een verklaring wettelijke samenwoning in te dienen. De vereiste stukken werden overhandigd en de verklaring wettelijke samenwoning werd ingediend.

Er werd vervolgens een beslissing genomen door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Wilrijk op 18 september 2020 tot weigering van de verklaring van wettelijke samenwoning te

registeren in het rijksregister. Als wettelijke grondslag wordt verwezen naar artikel 1746quater, eerste lid BW. Door verzoekster en haar partner werd beroep aangetekend tegen deze beslissing bij de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen (AR [...]). Dit is verweerder bekend.

Door verzoekster werd vervolgens op 12 juli 2021 een aanvraag ingediend tot gezinshereniging met haar partner op basis van hun feitelijke relatie.

Op 4 januari 2022 wordt evenwel een beslissing betekend tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormt de bestreden beslissing.

Op 20 januari 2022 volg het vonnis van de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen (AR [...]) waarbij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen, district Wilrijk van 18 september 2020 tot weigering van de wettelijke samenwoning wordt vernietigd (stuk 3).

Door de ambtenaar van de burgerlijke stand werd geen beroep meer aangetekend.

Derhalve is de vernietigde bestuurshandeling retroactief uit de rechtsorde genomen en wordt deze beslissing geacht aldus (in de regel) nooit te hebben bestaan.

De gemachtigde kan zich hierop dus niet baseren, zoals dit het geval is in de bestreden beslissing.

Bovendien is de beoordeling manifest onredelijk, dan wel onzorgvuldig omdat de gemachtigde wist (of diende te weten) dat verzoekster en haar partner beroep hadden aangetekend tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen, district Wilrijk van 18 september 2020 tot weigering om de verklaring van wettelijke samenwoning te registeren in het rijksregister. Niettemin baseert de gemachtigde zich zonder meer op deze (nochtans betwiste) beslissing en wordt zelfs, ondanks de betwisting door verzoekster, misbruik verweten aan de verzoekende partij: "Betrokkenen misbruiken de procedure van feitelijk partnerschap louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor mevrouw, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in" (stuk 1, pagina 2, eigen accentuering). Deze beoordeling is hierom kennelijk onredelijk, dan wel onzorgvuldig.

4. Ten tweede merkt de verzoekende partij op dat verweerder heeft nagelaten om met alle beschikbare gegevens rekening te houden bij de beoordeling van de duurzame relatie die verzoekster heeft met haar partner.

Verzoekster wijst op het verslag van het onderzoek naar de reële verblijfplaats van verzoekster van 16 augustus 2021 waaruit blijkt dat zowel verzoekster als haar partner werden aangetroffen, er door hen een huurovereenkomst werd voorgelegd, er geen andere gezinnen of personen verblijven op het adres, er persoonlijke zaken (zoals voeding en kledij) aanwezig zijn, dat ook haar partner er woonachtig is en dat de conclusie van dit onderzoek door de lokale politie hierom positief is (stuk 4). Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier.

Het is dan ook bijzonder opvallend dat verweerder in de bestreden beslissing de samenwoning tussen beide partners in vraag stelt en aangeeft dat er: "ernstig kan getwijfeld worden aan het feit dat de betrokkenen wel degelijk op hetzelfde adres verbleven" (stuk 1, pagina 2), zonder rekening te houden met het (nochtans gekende) verslag van 16 augustus 2021 (stuk 4).

De beoordeling van de gemachtigde getuigt dan ook van een onzorgvuldig onderzoek.

5. Ten derde, betwist de verzoekende partij de beoordeling in de bestreden beslissing waaruit zou blijken dat de voorgelegde stukken door verzoekster niet zouden volstaan om het duurzaam karakter van hun relatie aan te tonen.

Verzoekster wijst in het bijzonder op de overgemaakte documenten, zoals de foto's die werden genomen in verschillende settings (zowel met verzoekster en haar partner als met familie of vrienden) en op verschillende data. Verzoekster wijst op de hotelreservatie, de filmpjes en de chatberichten tussen beide partners.

Hieruit blijkt het oprecht en duurzaam karakter van de relatie tussen betrokkenen, in tegenstelling tot de beoordeling door verweerder. Verweerder hecht in de bestreden beslissing onvoldoende belang aan de voorgebrachte bewijsstukken door verzoekster.

De beoordeling van de gemachtigde getuigt dan ook van een onzorgvuldig onderzoek, dan wel een kennelijk onredelijke beoordeling.

6. De verzoekende partij merkt op dat verweerder, na het nemen van een beslissing tot weigering van een duurzaam verblijfsrecht aan verzoekster, de beslissing heeft genomen om verzoekster een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De beslissing is het directe gevolg van de weigeringsbeslissing. Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, tevens uit het rechtsverkeer te worden gehaald.

De verzoekende partij herneemt tevens de bovenvermelde elementen ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, waaronder het tussengekomen vonnis van de familierechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen op 20 januari 2022 (stuk 3), het woonstonderzoek (stuk 4) en de kennelijk onredelijke dan wel onzorgvuldige beoordeling door verweerder.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is hierom in strijd met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gezien met het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM.

Een schending dringt zich derhalve op van deze bepalingen, in het licht van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en de zorgvuldigheidsplicht.”

3.2. De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoekster op grond van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Dit beginsel van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat betreft verzoeksters gezinsleven steunt de bestreden beslissing op twee determinerende motieven. In de eerste plaats motiveert verweerder dat er niet kan worden vastgesteld of verzoekster en de referentiepersoon effectief samenwonen. Hierbij wordt er in de bestreden beslissing onder andere op gewezen dat er door de politie geen effectieve samenwoning kon worden vastgesteld. In de tweede plaats wordt er in de bestreden weigeringsbeslissing gemotiveerd dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde om de verklaring van wettelijke samenwoning die door verzoekster en de referentiepersoon werd ingediend op 3 juni 2020, in te schrijven in het bevolkingsregister. Hieruit leidt verweerder af dat verzoekster misbruik maakte van de procedure van wettelijke samenwoning met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Het Hof van Justitie oordeelde dat dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). De stabiele partnerrelatie tussen samenwonenden valt onder het begrip ‘gezinsleven’ (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64).

Wat betreft de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand, wijst verzoekster op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 20 januari 2022 waarbij de voormelde beslissing vernietigd wordt. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster de procedure van wettelijke samenwoning misbruikt met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, wordt in het voormeld vonnis uitdrukkelijk vastgesteld dat dit niet het geval is. Op het ogenblik van het indienen van de verklaring van wettelijke samenwoning, was zowel verzoekster als haar partner immers niet in het bezit van een verblijfsrecht.

Wat betreft de effectieve samenwoning, voert verzoekster in haar verzoekschrift aan dat er op 21 augustus 2021 een positieve woonstcontrole werd doorgevoerd op hun adres te Hemiksem. Dit wordt door verweerder erkend in de nota met opmerkingen. Verweerder kan dan ook niet meer dienstig voorhouden dat het niet duidelijk is of verzoekster en de referentiepersoon op hetzelfde adres verblijven.

De Raad dient vast te stellen dat de twee determinerende motieven van verweerders beoordeling van het gezinsleven van verzoekster vervallen. Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat er in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg geen uitspraak wordt gedaan over het schijnkarakter van verzoeksters relatie en dat wettelijke samenwoning niet gelijkgesteld kan worden aan het begrip “*duurzame relatie*” in de zin van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet. Dit is echter een *post factum* motivering. Daarenboven zie de Raad niet in hoe een dergelijke stelling verweerder vrijstelt van de verplichting om een zorgvuldig onderzoek te voeren in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerders argumentatie doet geen afbreuk aan het feit dat hij het gezinsleven van verzoekster op een onzorgvuldige manier heeft onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 4 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT